

JILL MANSELL

Open huis

band 1



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was dan wel Pasen, maar het was bepaald geen lenteweer. Marcus Kilburton, van kostschool thuis voor wat optimistisch de voorjaarsvakantie werd genoemd, stak een sigaret op om het blazen van kringetjes te oefenen en tikte met zijn voet op de maat van de ruitwissers van de Mini. Sombor keek hij naar het troosteloze landschap van Kilburton Park dat geteisterd werd door felle regenvlagen. De vijver had de kleur van antraciet, de muren van het kasteel erachter waren nog donkerder. Zelfs de herten, die dicht opeengedrongen beschutting zochten onder de zwiepende kastanjebomen, zagen er terneergeslagen uit.

Hij was nog maar anderhalve dag thuis en zijn vader sprak al niet meer tegen hem. Andere mensen zouden hem ongetwijfeld klakkeloos benijden en aannemen dat hij, als erfgenaam van een grafelijke titel, een heerlijk leven had, zonder zorgen, met alles wat een zestienjarige jongen zich maar kon wensen.

Hmm, dacht Marcus, terwijl hij zijn ogen half dichtkneep tegen de sigarettenrook en zijn blik op een in de verte naderende figuur

richtte. Degene die daar liep, zou doornat worden. Het probleem met klakkeloos benijd worden als de jongen die alles had, was het feit dat de mensen gemakshalve de keerzijde van alles wat dat meebracht, maar vergaten. Bovendien waren ze verzot op verhalen over de tekortkomingen van zogeheten bevoorrechte families als de zijne en deden ze niets liever dan over hen roddelen.

Juist daarom had hij vanmorgen een hartig woordje met zijn vader willen spreken, om hem aan zijn verstand te brengen hoe erg hij zichzelf op het moment voor schut zette.

En dat had die daverende ruzie uitgelokt die voor een vliegende start van de vakantie had gezorgd. Zijn poging om de negende graaf van Kilburton te vertellen dat diens schijnbaar discrete verhouding in werkelijkheid alom bekend was en het onderwerp van een heleboel schamper geroddel vormde, was beslist niet in goede aarde gevallen.

De eenzame figuur die door de regen ploeterde, was nog maar een paar honderd meter van hem verwijderd en Marcus kon nu zien wie het was. Toen dat langzaam tot hem doordrong, vernauwden zijn ogen zich nog meer. Dat kon er nog net bij, dacht hij met een

wrang glimlachje. Nog zo'n vermaledijde O'Driscoll ook.

Hij had natuurlijk nog nooit één woord met wie van hen dan ook gewisseld, maar hij kende ze maar al te goed. Iedereen kende hen. De O'Driscolls waren berucht, er werd net zo over hen geroddeld als over de Kilburtons, en ze waren net zo ordinair als ze kleurrijk waren.

Hij wist zelfs de naam van deze O'Driscoll, alleen al omdat die zo vreemd was. Petronella, zei hij geluidloos, en zijn mond vertrok van minachting over de belachelijke, zigeunerachtige klank van het woord. Petronella O'Driscoll, algemeen beschouwd als de intelligentste van de familie. Nou, als ze zo intelligent was, dacht Marcus, waarom droeg ze dan geen jas?

Hij had nog geen vastomlijnd plan in zijn hoofd toen hij de Mini in de versnelling zette en over de smalle weg in haar richting begon te rijden. Als het zo hard regende, lag het – normaal gesproken – voor de hand dat men stopte en de voetgangers een lift aanbood.

Maar als die voetganger een O'Driscoll was, kreeg men de bijna onbedwingbare neiging om die de vijver in te duwen.

Nu hij haar dicht genoeg was genaderd om

haar goed te kunnen zien, ontging het hem niet dat ze er toch al uitzag of ze net uit de vijver was gekropen. Het zwarte haar dat tot haar middel kwam, zat tegen haar hoofd geplakt alsof het erop geschilderd was. De donkere ogen keken opzettelijk langs hem heen. Haar wangen, felrood van de kou, hadden dezelfde kleur als de dunne sjaal om haar hals. Elk kledingstuk dat ze droeg – van de marineblauwe blazer en de goedkoop uitziende witte blouse tot de korte, grijze plooirok en de marineblauwe maillot – was door- en doornat.

Marcus had langzaam gereden, nog steeds niet wetend of hij zou stoppen. Het volgende ogenblik echter ontmoette de blik van het meisje de zijne en haar mondhoeken gingen omhoog in een glimlach.

Nee, geen glimlach, maar een spotlachje. Een beetje neerbuigend. Het was, besepte hij, een plagerige erkenning van de band tussen hun beider families, samen met een zweempje triomf.

Hij trapte nijdig het gaspedaal in. Ze liep aan de rechterkant van de weg en ging opzij voor een grote, modderige plas. Als hij een tikje naar links zou gaan, zou hij eromheen rijden.

Maar waarom zou hij dat verdomme doen? Het park was per slot privé-eigendom, hield Marcus zichzelf voor. Ze bevond zich op verboden terrein, omdat dat een kortere weg naar huis was. Verdraaid nog toe, hoe dúrfde ze zo tegen hem te grijnzen?

Hij had moeten aanhoren hoe Crispin Petersen-Vane in de zitkamer van de zesdeklassers pesterig tegen hem had gezegd: ‘Zeg, Kilburton, wat hoor ik, naait jouw ouwe heer tegenwoordig een zigeunerin? Ze zeggen dat-ie behoorlijk over de brug moet komen voor-ie d’r mag pakken. Vertel ’s, zet ze hem de pin op de neus als-ie...?’

Hij had Petersen-Vane alle hoeken van de kamer laten zien. Het had maar een beetje geholpen. Een grote golf ijskoud, modderig water over Petronella O’Driscoll uitstorten zou hem daarentegen heel wat meer voldoening geven.

De steen die hard en dodelijk gericht werd gegooid, ketste nog geen twee seconden later tegen de motorkap van de Mini. Het klonk in elk geval als een steen. Vloekend, verbluft over het lef van dat kind, trapte Marcus woest op de rem, en de Mini kwam gierend, diagonaal, tot stilstand.

‘Jij hebt die steen op mijn auto gegooid,’ siste hij, zijn gezicht vertrokken van woede terwijl hij op het corpus delicti wees dat nu tussen hen op het pad lag. ‘Wat heeft dat god-dorie te betekenen?’

Tot zijn nog grotere woede belandde hij, toen hij te haastig uit de auto kwam om de schade te bekijken, in de volgende plas. Het meisje lachte niet langer spottend, maar keek nog wel geamuseerd. Nu hij zo dicht bij haar stond, zag hij dat de regen haar wimpers in plukjes aan elkaar had geplakt.

‘Een vriendelijke daad belonen?’ Nell, die geen enkele moeite deed om de spottende klank uit haar stem te weren, nam op haar beurt Marcus Kilburton op. Blond haar, dat op de aloude Clark Gable-manier in een lok op zijn voorhoofd viel. Perfect profiel. Opvallend groene ogen, rechte donkere wenkbrauwen en het soort bruine kleurtje dat je niet in Grimsby opdeed. Ziet er goed uit, dacht Nell onbewogen. Jammer dat het zo’n klier van een vent is.

Het deed haar geweldig veel goed te zien hoe nat hij werd. Dikke regendruppels maakten het verschoten blauw van zijn spijkerbroek een tint donkerder blauwgrijs, die

goed bij de hemel paste.

‘Kijk eens wat je met mijn auto hebt gedaan,’ snauwde hij, met een beschuldigende vinger op de motorkap tikkend. Helaas was de steen niet zo groot geweest als hij had geklonken, en er was geen gat te zien, maar er zat wel een kras op de donkergroene lak. Een klein krasje weliswaar, maar toch...

‘O, hemel,’ zei Nell plagend. ‘Wat nu, is-ie total loss?’

Lelijk kreng. Uit wraak staarde Marcus demonstratief naar de ladder in haar marineblauwe maillot en naar de goedkope schoenen die ze droeg.

‘Hoezo, denk je heus dat je me zou kunnen betalen als hij dat inderdaad was?’ Hij boog zich voorover en liet zijn vingers over de beschadigde lak glijden, vastbesloten haar er niet zo genadig af te laten komen. ‘Je krijgt in elk geval een rekening voor de reparatie.’

‘O ja?’ Ze haalde, kennelijk niet onder de indruk, haar schouders op. ‘Die betaal ik niet.’

‘Jij hebt de schade veroorzaakt.’

‘Jij reed opzettelijk op me in.’ Hoe langer hij buiten zijn auto stond te bekvechten, hoe natter hij werd. Nell, haar handen in de zij, had geen haast. ‘Je hebt erom gevraagd. Ik

kan me indenken waarom je me niet mag, maar dan is het nog behoorlijk ongemanierd om te proberen iemand te overrijden alleen omdat je erop tegen bent dat haar moeder iets met je vader heeft. Je mag wel oppassen,' vervolgde ze, terwijl ze haar natte haar uit haar gezicht schudde en haar tong langzaam over haar bovenlip liet glijden. Het was een eigenaardig aanmatigend gebaar. 'Bedenk eens hoe opgelaten je je zou voelen als ze zouden besluiten te gaan trouwen. Dan zou je niet zo hoog van de toren blazen, hè? Dat zou je niet kunnen. Dan zouden we familie van elkaar zijn.'

Nu was het Marcus' beurt om spottend te glimlachen. Als dit malle kind werkelijk dacht dat een dergelijke gang van zaken ook maar in de verste verte mogelijk was, was ze nog dommer dan hij had gedacht.

'Ach, hemel, het spijt me dat ik je hoop de bodem in moet slaan,' zei hij lijsig, 'maar er zijn bepaalde dingen die je toch echt zou moeten begrijpen. Mijn vader is van adel, zie je. Hij is, om precies te zijn, de negende graaf van Kilburton. Kilburton Castle is ons huis. Dit is allemaal van ons...' Zijn vluchtige armgebaar omvatte het park met de landerijen,

dat ruim tweehonderdvijftig hectare besloeg. Het meisje, dat hem onafgebroken bleef aankijken, zei niets.

‘Ons soort mensen trouwt gewoon nooit met jullie soort mensen,’ besloot Marcus, die even zijn hoofd schudde om zijn woorden kracht bij te zetten, terwijl hij zichzelf in stilte gelukwenste omdat hij het zo goed onder woorden had gebracht. Hij had nog nooit eerder in zijn leven een doelbewust snobistische opmerking gemaakt, maar ze had hem tot het uiterste getergd. En voor een eerste poging was het, vond hij, lang niet slecht.

‘Dat komt misschien,’ antwoordde het meisje kalm, ‘omdat ons soort mensen verstandiger is dan jullie.’

Het was een minderwaardig gesprek geweest, dacht Marcus later, een gesprek dat helemaal zijn stijl niet was. En wat had hij er eigenlijk bij gewonnen, behalve een nat pak en het onaangename gevoel dat hij het er nog slechter van af had kunnen brengen?

Ah, maar hij had wel iets anders. Toen hij later die middag, toen de regen was afgenomen, door het park terug was gereden, had hij vlak bij de hoofdingang de frambozenrode sjaal langs de kant van de weg zien liggen. Hij